

เทศน์เช้า วันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓

พระอาจารย์สงบ มนฺตสนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

วันโกน วันพระ เป็นวันทำบุญของชาวพุทธนะ วันแห่งพุทธศาสนา พุทธศาสนา เห็นไหม ศาสนาแห่งพุทธะ ศาสนาแห่งปัญญา แล้วปัญญาทำไมมันอยู่ทางซีกตะวันออก ละ คุณ เวลาการศึกษาทางวิชาการ ซีกตะวันตกเขามีปัญญามากกว่าเรา เวลาเราไปศึกษาทางวิชาการ เราไปศึกษาดำรงจากเขา เราไปศึกษาทางภาคตะวันตก

ภาคตะวันตกเขามีปัญญาเพราะอะไร เพราะเขามีการทดลอง มีการวิจัยของเขา เพราะอะไร เพราะประเทศอันสมควร เกิดในประเทศอันสมควร ประเทศของเขา อากาศหนาว อากาศต่างๆ เขาต้องพยายามดำรงชีวิตของเขา เราเกิดในประเทศอันสมควร ไม่สมควรของเราคือ อบอุ่น สุขสบายเห็นไหม พอสุขสบายเราก็อยู่กับความสุขสบาย

แต่ทางประเพณีวัฒนธรรมของเราเจริญมากกว่า เพราะอะไร คุณ เวลาคนของเรา ไปศึกษาทางภาคตะวันตก เรามีความอบอุ่นในครอบครัวนะ เราไปอาศัยเขาอยู่ที่นี่ เราดูแลเขาจากเด็กดูแลผู้ใหญ่ ความกตัญญูกตเวที ประเพณีวัฒนธรรม การระลึกถึงบุญคุณของคน

แต่ถ้ามองในทางโลก...ทางโลกบอก “อย่างนี้เป็นจารีตประเพณี” จารีตประเพณี มันเข้าสายเลือดคนนะ...มันเข้าสายเลือด วันพระ วันโกน เพราะว่าสิ่งที่เป็นจารีตประเพณีของเรา เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าวางธรรมและวินัยไว้ วางธรรมนะ ถ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ตรัสรู้ธรรมขึ้นมาเนี่ย เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คั่นคว่ำในตัวขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก่อน ว่าเป็นพระพุทธรูปขึ้นมาได้ยังไง

สิ่งที่เป็นคุณงามความดีส่งเสริมขึ้นมาให้เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อะไรส่งเสริมขึ้นมา คุณงามความดีที่สร้างขึ้นมาเป็นพระโพธิสัตว์ ได้เสียสละกันต่างๆ

นี่ สร้างสมขึ้นมาให้เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า บุญกุศลสร้างมาให้เป็นองค์
สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

แล้วเวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ขึ้นมาเนี่ย ชำระกิเลสสิ้นออกไป
จากหัวใจ การชำระกิเลสสิ้นออกจากหัวใจไป นี่เป็นความปรารถนา “ถึงที่สุดของชาว
พุทธ ชาวพุทธต้องการสิ้นสุดแห่งทุกข์” คือที่สุดแห่งทุกข์ ถึงที่สุดแห่งทุกข์ พ้นไปจาก
ทุกข์...

ก็ต้องการสร้างสมสิ่งที่เราจะรู้คั่นในตัวเราเอง เราไม่มีวิมุติภาวะ ไม่มี
ความสามารถได้ขนาดนั้น เราเพียงแต่ที่เราเกิดมาพบพระพุทธศาสนา พระพุทธศาสนา
ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นหัวใจจักร เป็นศาสดาของเรา เป็นผู้มีความ
เมตตา มีความกรุณากับพวกเรานะ วางธรรมและวินัยไว้ไง พอวางธรรมและวินัยไว้ เรา
ประพฤติปฏิบัติตาม

พอประพฤติปฏิบัติตาม วันพระ วันโกน ทำบุญกุศลตามแต่องค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าวางธรรมวินัย วางเป็นร่องเป็นรอยให้เราเดินตาม... ให้เราเดินตาม
ขึ้นมา... เราพยายามทำของเราเห็นไหม

มัชฌิมาปฏิปทา ความดีของโลก มัชฌิมาของโลก ความชั่วมากกว่าความดีไง ทำ
ดีก็ทำชั่วได้ ทำต่างๆ ได้ตามความพอใจของตัว

แต่ถ้าเป็นศีลธรรม จริยธรรม “ศีลคือข้อบังคับ” บังคับไม่ให้เราผิดจากศีล ๕ “ศีล
๕ เป็นสมบัติของมนุษย์” ...มนุษย์สมบัติ...

สิ่งที่เกิดขึ้นมานี้ “มนุษย์สมบัติ” เพราะเรามีศีล มีธรรม พอสมควร เราเกิดมนุษย์
สมบัติเห็นไหม มนุษย์สมบัติขึ้นมา คนนั้นอายุสั้น อายุยาว คนต่างๆ เป็นอะไร มันเป็น
เพราะเวรกรรมที่สร้างมาเห็นไหม

ปาณาติปาตา ได้เบียดเบียนกันทำต่างๆขึ้นมา ทำให้ชีวิตคนสั้น

อทินนาทานา เราไม่ลักไม่ฉวยของใคร เราเสียสละของเราขึ้นมา เราจะมีทรัพย์
สมบัติของเราเห็นไหม

กาเมสุมิฉานารา ครอบครัวยุคใหม่มีความสุข เพราะเราได้สร้างสมของเรา
มาเห็นใหม่

มูสาวาทา

สุราเมฯ

ศีล ๕ ถ้ามั่นความผิดศีล ๕ ของเรา ความรู้ สมบัติของเราขึ้นมา มันถึงได้แตกต่าง
ไง เราเกิดเป็นมนุษย์ด้วยกันเห็นใหม่ คุณิ ครอบครัวยุคใหม่แตกต่างกัน ความเห็นใน
ครอบครัวยุคใหม่แตกต่างกัน คนมีวุฒิภาวะแตกต่างกัน มันมาจากไหน มันก็มาจากการกระทำ
นั่นละ มันมาจากการกระทำของจิตดวงนั้นที่สร้างสมมา

พระโพธิสัตว์สร้างสมมาเป็นพระโพธิสัตว์ ขึ้นไปถึงที่สุดเป็นองค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า

เราสร้างสมของเรามา ทำดีทำชั่วของเราเห็นใหม่ มัชฌิมาปฏิปทา ทำความชั่ว
มากกว่าความดี ทำตามความพอใจของเรา นี่คือมัชฌิมาปฏิปทาของเรา
มัชฌิมาปฏิปทาตามความพอใจของเรา

แต่มัชฌิมาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่เป็นอย่างนั้น!!!

มันไม่เป็นอย่างนั้นเพราะอะไร คุณิ พระโพธิสัตว์เสียดละมาขนาดไหน เสียดละ
มาเพื่ออะไร เพื่อความมั่นคงของใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ขึ้นมาเป็น
พระโพธิสัตว์ เสียดละมาตลอด แม้แต่เป็นปุถุชนก็เสียดละมา มีหัวใจมั่นคงเสียดละมา
เพราะอะไร เพราะวุฒิภาวะที่สร้างมาสูงขึ้นมาเรื่อยๆ

แต่พอเกิดมาในชาติปัจจุบัน ถึงที่สุดแล้วนี่ จะเป็นกษัตริย์ สมบัติของกษัตริย์
คนเราสร้างสมบุญญาธิการมาเป็นผู้ปกครอง คนเป็นกษัตริย์ มีบริษัทยุทธการ มันก็เป็น
บุญกุศลที่สูงส่งใช่ไหม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสละทิ้งเลย เพราะถ้าเราเป็น
จักรพรรดิ คำว่าจักรพรรดิคือรวบรวมแว่นแคว้นในสมัยพุทธกาล ในสมัยนั้นให้เป็นรัฐ
ชาติขึ้นมา แต่นี่มันเป็นกษัตริย์ เราเป็นจักรพรรดิ จักรพรรดิจะรวบรวม...

...นี่ถ้าอย่างนั้นก็ต้องเกิดต้องตายเหมือนกัน... ถ้าอย่างนั้นเราก็ต้องเกิดต้องตาย มันก็ได้ชาติหนึ่ง เราสร้างบุญกุศลมาถึงที่สุด เราก็เสวยบุญของเรา แล้วพอสิ้นบุญกุศลเรา ตายไป เราก็ไปเกิดชาติใหม่ก็ต้องเวียนไปอย่างนั้นไซ้ไหม

เสียดสละเลย! สิ่งที่จะทำให้เราแน่นช้ำอยู่ “ไม่เอา!” จะเป็นจักรพรรดิ... เป็นกษัตริย์ ...ก็ไม่เอา! ไม่เอา! ก็เสียดสละลูก สละเมีย เสียดสละออกไป เราก็ว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเห็นแก่ตัว...

...ไม่เห็นแก่ตัว... ไม่เอาตัวรอดก่อน แล้วจะไปช่วยเหลือใคร คนว่ายน้ำไม่เป็นจะไปช่วยคนจมน้ำ มันก็จมน้ำตายกันไปหมด คนเราจะช่วยคนจมน้ำมันต้องฝึกว่ายน้ำให้ได้ก่อน มันต้องเอาตัวรอดจากในน้ำก่อน ถ้ามันรอดจากว่ายน้ำได้ แล้วการจะช่วยเหลือคน จะช่วยเหลืออย่างไร

เราจะช่วยเหลือเจือจาน คุณติ เราเห็นสังคมใหม่ สังคมเขาขาดแคลนกันนี้ เราจะเอาเงินไปทุ่มให้เขา นี้ เราจะช่วยเหลือเขาได้ไหม... แต่ถ้าเราไปสอนเขา ให้เขาทำมาหากิน ให้เขามีหลักมีเกณฑ์ในชีวิตของเขา ให้เขาเอาตัวรอดของเขา เขาจะช่วยตัวเขาได้ไหม

นี่ก็เหมือนกัน เราจะปกครอง เป็นจักรพรรดิต่างๆ ขึ้นไปนี้ ชาติหนึ่งมันก็หมดไป แต่ถ้าเราเอาตัวรอดขึ้นมา เอาตัวรอดให้ได้ก่อน เวลาเสียดสละออกไป มันต้องมีการเสียดสละ มีการลงทุน การลงทุนขึ้นมาแล้วจะมีผลตอบแทนขึ้นมา

เราจะไม่ยอมลงทุนสิ่งต่างๆ อะไรเลย เราจะเกิดขึ้นมามีชฎีมาปฏิบัติของเรา ก็มั่วสุมกัน อาลัยอาวรณ์ต่อกัน แล้วมันจะไปกันได้อย่างไร

แต่ถ้ามันมีใครเสียดสละคนหนึ่ง เราไปที่คับขันแล้วมีใครคนหนึ่งเสียดสละออกไป ไปหาคนมาช่วยเหลือเรา ทุกคนมันจะรอดพ้นกันไปหมด เราไปเกิดมีเหตุมีภัยขึ้นมา แล้วเราต้องรักกัน เราต้องดูแลกัน เราต้องกอดคอกัน แล้วเราก็ตายกันไปให้หมดเลย เห็นไหม นี่มันมีเสียดสละ มันมีหนักมีเบา

การประพฤติปฏิบัติก็เหมือนกัน มันมีหนักมีเบา มีชฎีมาปฏิบัติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มีความดีเป็นตัวนำเห็นไหม ...ดีมากกว่าชั่ว... !

ถ้ามีขมิมาของโลก ...ซั่วมากกว่าดี...! มันจะเอาแต่ความซั่วของมัน มันจะเอาแต่ความพอใจของมัน มันจะเอาแต่ความดีของมัน มัชฌิมาปฏิปทาของกิเลสไง เพราะมีกิเลสค้นหาความทะยานอยาก มีความเห็นแก่ตัวไข้ใหม่ มันก็มีขมิมาของเรา เราคิดอย่างไร เราทำอย่างไร ก็มีขมิมาของเรา

แต่ถ้ามีขมิมาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่เป็นเช่นนั้น เพราะการเสียดละ ทุกคนเห็นแต่ว่าการเสียดละ เราเสียดสิ่งของต่างๆ ที่เราแสวงหาของเรามา แต่สิ่งที่เราแสวงหาของเรามา เราเสียดละขึ้นมา สิ่งที่เขาได้รับการเจือจานไปนี้ เขามีความร่มเย็นเป็นสุขของเขา บารมีธรรมมันเกิดตรงนี้ไง

คูลี คนมีอำนาจวาสนา แต่ไม่มีบารมี ไม่มีคนเชื่อถือศรัทธา เพราะอะไร เพราะเขาไม่ได้ทำของเขา เขาเห็นแก่ตัวของเขา เขาทำดีเพื่อประโยชน์ของเขา เขาดีของเขาคนเดียว แต่ถ้าเขาดีของเขา แล้วเขาเสียดละของเขา เขาไม่มีบริษัทบริวารของเขาขึ้นมา บารมีมันเกิดขึ้นมาอย่างนั้น

บารมีข้างนอก บารมีข้างใน บารมีข้างในเห็นใหม่ เวลานั้นสมาธิ ภาวนานี้ มันจะมีโอกาสของเขา...

คูลีพระนาทิตะ อุปัฏฐากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอยู่ เคนจงกรมอยู่ในป่า เห็นเขามีความสุขรื่นเริงกัน เขาไปที่เขavnักขัตถุยกัณ มันคิดขึ้นมาในหัวใจ ความคิดจากภายใน เห็นเขามีความสุข เขาไปที่เขavnักขัตถุยกัณ เขาไปมีความสุขรื่นเริงกัน ไอ้เรามันคนทุกข์คนยาก อยู่ในป่าช้า อยู่ในป่าฝิบ มันมีความทุกข์ความยาก ไอ้เรามันคนทุกข์คนยาก คนเข็ญใจเห็นใหม่

เทวดามายับยั้งกลางอากาศเลย “ไอ้พวกที่เขาไปสุขสงบ เขาไปรื่นเริงกันนั้นนะ ไอ้พวกนั้นมันเวียนอยู่ในวัฏฏะ มันจะตายเปล่า มันจะไม่มีอะไรติดเนื้อติดตัวมันไปเลย มันจะเวียนตายเวียนเกิดเป็นสวะอันหนึ่ง เป็นผลของวัฏฏะ ท่านต่างหาก...ท่านต่างหากที่เป็นเศษคน ที่เคนจงกรมอยู่ในป่านะ ท่านต่างหากเป็นผู้ประเสริฐนะ! ท่านต่างหากจะพ้นจากวัฏฏะนะ!” นี่เทวดาเขามายับยั้งกลางอากาศ ...อยู่ในพระไตรปิฎกนะ

นี่พูดถึงบุญบารมีจากภายใน ความเห็นจากภายใน คุณประโยชน์จากภายใน ท่านต่างหากจะเป็นคนที่พ้นจากวิภวภูติ ท่านต่างหากที่จะพ้นจากโลก ท่านต่างหากละ พอจิตใจที่มันเรรวนไปเห็นใหม่ เห็นแต่เขามีความสุขกัน โอ้โฮ... เขามีความรื่นเริงเป็นสุข โอ้เรามันจี๋ทุกซ์ขี้ยาก อยู่ในป่าในเขา เคนจกรรม นั่งสมาธิอยู่นี่ ลำบากลำบากอยู่คนเดียว

พอมันฟื้นขึ้นมา มันฮึกเหิมขึ้นมา “เราต่างหากจะพ้นจากวิภวภูติ” เคนจกรรม จิตใจก็อยู่กับร่างกายนี้ แต่เคนจกรรมอยู่ แต่หัวใจมันไปอยู่ที่เขาไปเที่ยววันนักขัตฤกษ์ กันนะ มันคิดไปข้างนอก ตัวเคนจกรรมอยู่นี้หัวใจมันส่งออกไปนะ เขามีความสุข เขามีความรื่นเริง เราเป็นคนจี๋ทุกซ์ขี้ยาก...เคนจกรรม เคนจกรรม สักแต่ว่า... ใจไม่อยู่กับตัว

พอทวดถามายับยั้งกลางอากาศ “ท่านต่างหาก ท่านต่างหาก”

...พอท่านต่างหาก...มันก็ย้อนกลับมาเราเลย พอย้อนกลับมาเรา ความรู้สึกมันอยู่ในตัวเราเห็นใหม่ เราเคนจกรรมไป เกิดปัญญาวิปัสสนาไป ก็นั่นสำเร็จเป็นพระอรหันต์เลย พ้นจากกิเลสไปได้

ถ้ามันมีอำนาจวาสนา มันจะเป็นมุ่มมอง มันจะเป็นความรู้สึก มันเป็นความคิด ย้อนกลับมาในตัวเรา เราเกิดมาทำไม เรามาอยู่เพื่ออะไร มันย้อนมาที่เราละ

ถ้าเราเป็นคนดีสักคนหนึ่ง มันเป็นที่พึ่งอาศัยของสังคมได้ทั้งนั้นละ แต่ถ้าเราเป็นคนชั่วคนหนึ่งนะ เราทำลายเขาได้หมดเลยนะ มนุษย์มีปัญญามาก คูลี โอ้โจรเสี้ยนอกมัน โกงประเทศชาติมัน โกงทั้งโลกเลยนะ แต่โง่นี้เพราะอะไร ปัญญาใหม่ละ นั่นก็ปัญญา

“ศาสนาพุทธเป็นศาสนาแห่งปัญญา”

ก็ปัญญาจี๋โง่ง ! ศาสนาพุทธเป็นศาสนาของมารนะ มารมันเอาปัญญามาใช้เห็นใหม่ มันเอาปัญญา นั่นนะเพราะไม่มีศีล ไม่มีธรรม ปัญญาจะมากน้อยขนาดไหน มันต้องมีศีล มีธรรม

คำว่าศีล มันมาเทียบเคียง ความคิดเราถูกต้องไหม ความเห็นนี้ดีไหม ถ้าไม่ดี เราไม่ชอบ คนอื่นก็ไม่ชอบ อะไรที่เราไม่ชอบใจ คนอื่นเขาไม่ชอบทั้งนั้นละ อะไรที่เราปรารถนา คนอื่นเขาปรารถนาเหมือนกันทั้งนั้นละ

แล้วแผ่นดินธรรมจะเจือจางกันใหม่ เราจะดูแลกันใหม่ เราแค่ปัจจัยเครื่องอาศัย ถ้าสิ่งใดมันเป็นประโยชน์นะ เราทำของเรา เพื่อประโยชน์กับเรา สิ่งทีเสียดสออกไ้ไป มันเป็นวัตถุ วัตถุมันเป็นเครื่องแสดงออกถึงน้ำใจ ถ้าหัวใจมันสูงส่งกว่านั้น คุณติ ของที่ โยมหามาณะ มันมีคุณค่าขนาดไหน ทำไมโยมเสียดสได้ละ เสียดสเพราะจิตใจเราสูง กว่า

แต่ถ้าจิตใจเราค่ำกว่านะ โอ้โฮ... มือไม้สั้นเลยนะ มันออกไม่ได้ มันหวง ของหา มานี้มีแต่คุณค่าทั้งนั้น ถ้ามันมีน้ำหนักมากกว่าหัวใจ หัวใจสั้นไหวหมดเลย แต่ถ้าหัวใจ เราสูงกว่ามันนะ หัวใจเราเสียดสมันนะ ของอย่างนี้ใครๆ ก็หาได้ ของอย่างนี้ในโลกก็ มีอยู่นี้ ไซ้! ปัจจัยเครื่องอาศัยมันหามายาก เราจะสั่งของมานี้ เราต้องมีเครื่องตอบแทนเขา ... ตอบแทนเขามันก็ต้องมีวาสนาบารมี

“ทำทานร้อยหน ไม่เท่าถือศีลหนหนึ่ง มีศีลบริสุทธิ์หนหนึ่ง ไม่เท่าความสงบของ ใจหนหนึ่ง มีความสงบของใจร้อยหนพันหน ไม่เท่าเกิดปัญญาหนหนึ่ง”

แล้วปัญญา โลกียปัญญา ปัญญาที่มันเสียดส ปัญญาเกิดจากจิตนะ ไม่ใช่ปัญญา เกิดจากสมอง ปัญญาเกิดจากสมองเป็นสติไซ้ใหม่ นี่มันของเรา นี่ของเรา มัน เทียบเคียงวิทยาศาสตร์หมดเห็นใหม่

เวลาปัญญาของจิต กิเลสไม่มีเหตุผล เวลากิเลสมันเกิดขึ้นมา มันเอาเหตุผลอะไร ขึ้นมาบ้าง มันมีเหตุผลมาจากไหน เวลามันคิดขึ้นมา มันเอาเหตุผลอะไรมา มันอ้าง เหตุผลอะไรขึ้นมา มันถึงคิดว่าขึ้นมาได้ มันไม่มีเหตุผลขึ้นมาเลย มันคิดมาจากตัณหา ความทะยานอยากเลย

แล้วปัญญาที่มันจะเกิดขึ้นมา จะเอาเหตุผลอะไรไปสู้กับมัน ถ้าไม่มีสมาธิขยับขึ้น ก่อน ไม่มีสมาธิขึ้นมาให้ปัญญาบริสุทธิ์ที่เข้าไปเหยียบหัวกิเลส เวลาความคิดขึ้นมา นี้ ความคิดกิเลสทั้งหมดเลย กิเลสไม่มีเหตุผล มันก็เอาความคิดอันนั้นมาหลอกเรา แล้วเอา ความคิดว่าเป็นความคิดของเรา เรามีความคิด เรามีปัญญา เรามีคนเก่ง เราประสบความสำเร็จ กิเลสทั้งนั้น!!!

แต่ถ้าเป็นความจริงขึ้นมาละ ถ้ามันสงบขึ้นมา แล้วเราบังคับตนเองให้ได้ พุท
โธๆ ปัญญาอบรมสมาธิขึ้นมา ถ้าจิตมันสงบเข้ามาได้ มันเหยียบหัวกิเลสลงไป... มัน
เหยียบหัวกิเลสลงไป... มันเหยียบทิวจิตความมานะอหังการของเราลงไป... มันจะเป็น
ความสุขของมันได้ใช่ไหม ถ้ามันเป็นความสุขของมันได้ ถ้าปัญญามันเกิดขึ้นมาละ
ปัญญาเกิดขึ้นจากตัดหาความทะยานอยากที่เข้าไปร่วม นี่ไง มัชฌิมาปฏิปทาขององค์
สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไง

มัชฌิมาปฏิปทาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มันต้องเหยียบหัวกิเลสลง
ไปก่อน แล้วเหยียบหัวกิเลสไม่ได้ฆ่ากิเลสนะ เหยียบหัวกิเลสให้มีความสงบเฉยๆ ใจมัน
สงบลงไป... ใจมันมีความสงบลงไป... เหยียบหัวกิเลสลงไป แล้วปัญญามันเกิดขึ้นมา
ปัญญาเกิดจากโลกุตตรปัญญา โลกียปัญญาเห็นใหม่

นี่โลกุตตรปัญญา เห็นโลก...เห็นโลก เห็นตัวตน เห็นความคิด เห็นต่างๆ
ขึ้นมา แล้วปัญญามันเกิดขึ้นมาอย่างนี้ต่างหากละ

มัชฌิมาปฏิปทาเราก็มัชฌิมาของกิเลส เอาแต่ความเห็นความรู้เราเข้าไปบวก
ธรรมะของพระพุทธเจ้าทั้งนั้น

ทองคำในร้าน คุณตีเต็มไปหมดเลย เพชรนิลจินดามหาศาลเลย ของเราๆ ลองเข้า
ไปสิ ปลิ้นเขานะ เขาเอาตำรวจจับเลยนะ

นี่ก็เหมือนกัน ธรรมะของพระพุทธเจ้า ของเราๆ รู้! รู้! รู้! ไปหมด รู้ของใคร
เพชรนิลจินดาตัวเองมีสักเม็ดไหม ปัญญาที่เกิดขึ้นมาชำระกิเลสของตัวเองมีสักกะพีไหม
มีแต่ปัญญาพระพุทธเจ้าทั้งนั้น มีแต่เพชรนิลจินดาในร้านทั้งนั้น ไม่ใช่ของเราเลย ถ้าของ
เราขึ้นมา มันต้องปรากฏขึ้นมา นี่มัชฌิมาปฏิปทาของเราละ ถ้าเรามีปัญญา

นี่วันพระ... วันพระ วันเจ้าเห็นใหม่ วันพระผู้ประเสริฐ แล้วพระไม่ใช่เป็นพระที่
วัด ในบ้านเรา พ่อแม่ก็เป็นพระ พ่อแม่เป็นพระอรหันต์ของลูก เพราะพ่อแม่ให้ชีวิตเรามา
นี่เรากตัญญูกตเวทินะ ให้กตัญญูกับพ่อแม่ เรากตัญญูกับตาเรา พ่อแม่ก็พ่อแม่ละ พระ
อรหันต์ของลูก แต่ไม่ใช่พระอรหันต์ของสาธารณะ

แต่จิตใจเราถ้าเป็นพระอรหันต์ของเรานะ จิตใจเราเป็นพระอรหันต์จริงๆ จิตใจ
เราพ้นจากทุกข์ได้จริงๆ เพราะจิตใจมันทุกข์ใช้ไหม

...ทุกข์คู่กับไม่ทุกข์ ...มีคู่กับสว่าง ...จริงคู่กับความไม่จริง

ถ้าหัวใจเรามีอยู่ มีกิเลสอยู่ มันต้องพ้นจากกิเลสได้ มันมีของคู่ มีคู่กับสว่าง
ทุกข์คู่กับสุข มันจะพ้นไปได้ ถ้าเราจริงใจ เราตั้งใจ เราทำของเรา นี่พระของเราอยู่ที่นี้
วันนี้วันพระ หาพระองค์เองให้เจอ เพื่อเป็นประโยชน์กับเราเอวัง